

1

Езерото Байкал, Сибир
Петък, 18 януари
15:00 ч.

Горчивият опит бе научил Котън Малоун, че по средата на нищото обикновено стават неприятности. И днешният ден не беше изключение.

Той наклони самолета на една страна, за да хвърли поглед надолу, преди да кацне. Слънцето беше слязло ниско на запад. Езерото беше покрито със зимен лед, достатъчно дебел, за да го пресичат колони от автомобили. Малоун вече бе забелязал камиони, автобуси и леки коли; следите от гумите им очертаваха временни шосета по твърдата като бетон повърхност. Имаше и коли, паркирани около пробити дупки за ловене на риба. Той си припомни, че в началото на XX в. през замръзналото езеро били прокарани дори железопътни линии, по които се движели влакове с провизии за фронта по време на Руско-японската война.

Зимата бе стиснала в ледени клещи и суша, и вода. Температурата беше около петнайсет градуса под нулата, всичко беше покрито със сняг, но, за щастие, поне в момента не валеше. Той завъртя шурвала и хоризонти-

ра машината на 220 метра над повърхността на езерото. Самолетът му бе предоставен от Военновъздушните сили на Русия на едно малко летище край Иркутск. На какво се дължеше това руско-американско сътрудничество, Малоун нямаше обяснение, но Стефани Нел му бе казала да се възползва от него. За влизане в Русия обикновено се изискваха визи. Навремето, като агент на отряд „Магелан“, той неведнъж бе използвал фалшиви. Митническата проверка също би могла да създаде проблем. Но този път нямаше документи за показване, нито пък служебни лица, които да пречат на влизането му. Вместо това един изстребител Сухой, от новата двуместна модификация, го докара до военновъздушната база, северно от Иркутск, където видя паркирани в редица отстрани до пистата двацет и пет бомбардировача Ту-22М. Самолет цистерна Ил П-78 ги бе снабдил с гориво във въздуха. От базата хеликоптер го бе откарал до мястото, където го чакаше сегашният самолет.

Беше Ан-2, едномоторен двуплощник със салон за дванайсет пътници. Тънкият алуминиев корпус се тресеше постоянно от вибрациите на витлото. Малоун не знаеше почти нищо за този съветски ветеран от войната, освен че се движеше бавно и вместо колела имаше ски за кацане при зимни условия.

Самолетът излезе от завоя и пое курс на североизток, заобикаляйки отдалече гористите брегове на езерото. Огромни отвесни канари, наподобяващи зъби на хищно животно, се спускаха надолу по стръмните склонове. В далечината за миг проблеснаха стоманени стълбове на далекопроводи. Отвъд бреговата ивица се редуваха равна гола земя със скупчени тук-там малки къщи и смесени гори от мура и бреза, над които се издигаха вечно покрити със сняг планински върхове. На билото на един скалист хълм набитото му око забеляза изоставени артилерийски батареи. Целта на пътуване-

то му бе да огледа сградите, скупчени близо до източния бряг на север от устието на Селенга, която се вливаше в езерото след дълго лъкатушене през монголските степи. Задръстена от пясък, реката образуваше внушителна делта с множество ръкави и обрасли в тръстика наносни островчета, сковани от зимния лед в ъгловат безпорядък.

– Какво виждаш? – чу той гласа на Стефани Нел в слушалките си.

Системата за връзка на самолета беше включена към мобилния му телефон. Бившата му шефка наблюдаваше операцията от Вашингтон.

– Много лед. Невероятно е как такова огромно нещо може да замръзне изцяло.

Ледът беше синкав на цвят; вихрушки носеха ситен като захар сняг по гладката повърхност. Малоун мина още веднъж над сградите, за да ги огледа внимателно. При инструктажа бе видял сателитни снимки на мястото и сега ги различи безпогрешно.

– Главната къща е отдалечена на около четиристотин метра на север от селото – докладва той.

– Някакво движение?

Селото с дървените къщи изглеждаше замряло, само тънки струи дим се виеха над комините. До него водеше един-единствен път и продължаваше от другата му страна. В средата се издигаше църква от дъски, боядисани в жълто и розово, с два характерни купола. Селото беше на самия бряг. Бяха му казали, че източната страна на Байкал била по-рядко населена и привличала по-малко посетители. Едва около 80 000 души живеели в петдесетина селища, подобни на това. Извитият като широка дъга южен бряг беше популярна туристическа атракция, особено през лятото, но останалата част от ивицата, простираща се на стотици километри, оставаше пуста и труднодостъпна.

И точно това бе причината за съществуването на населеното място под него. Жителите му го бяха нарекли Чаяние, което означаваше надежда. Единственото им желание бе да ги оставят на мира и в течение на вече над двайсет години руското правителство ги търпеше, без да им се меси. Те бяха Червената гвардия – последният бастион на твърдолинейните комунисти, останали в нова Русия.

Бяха му казали, че главната къща била някогашна дача. Тя беше кацнала на върха на огромен скалист рид, владен навътре в замръзналото езеро, а до нея между обсипаните със сняг борове се виеше черен път. Самата сграда не беше никак малка. Боядисаната ѝ в охра фасада изглеждаше масивна, от тухли и бетон; беше на два етажа, с покрив от шистови плочки. От едната ѝ страна бяха паркирани два големи автомобили. Комините ѝ бълваха гъст дим; стълб дим се виеше и от комина на една от дървените постройки наблизо.

Не се виждаше жива душа.

След като я отмина, той зави към езерото, за да направи още един кръг отгоре. Обичаше да лети. След малко щеше да използва ските, за да кацне върху леда срещу град Бабушкин, на осем километра южно от това място, и щеше да се придвижи по повърхността му, за да паркира самолета до кея, който по това време на годината не обслужваше плавателни съдове. Там щеше да го чака сухоземен транспорт, за да го откара обратно на север за един поглед отблизо.

Той прелетя за последно над Чаяние и дачата, после снижи за подхода към Бабушкин. С крайчеца на окото си видя как някаква искра проблесна между високите дървета. Нещо излетя и се понесе към него. Ракета?

– Имам проблем – каза той. – Някой стреля по мен.

Реакцията му бе инстинктивна, плод на години опит; от този момент нататък той превключи на автопилот.

Зави рязко вдясно, като едновременно пикира надолу, и бързо загуби височина. Старият Ан-2 беше маневрен колкото тежкотоварен камион. Мъжът, който му бе предал самолета сутринта, го бе предупредил да го държи изкъсо и се бе оказал прав. Щурвалът се дърпаше от ръцете му като бик, уловен за рогата; машината подскачаше и се друсаше, сякаш всеки миг нитовете на обшивката щяха да се изскубнат. Ракетата профуча край него, като закачи двете леви крила. Корпусът се разтrese от удара и Малоун хоризонтира самолета, за да огледа пораженията. Аеродинамичните повърхности на крилата бяха от обикновено платно, което се бе разкъсало и отдолу се подаваше изкривеният метален скелет. От което възникнаха проблеми със стабилността.

Самолетът отказваше да му се подчинява. Летеше точно срещу вятъра, като в този момент скоростта му беше под 50 възела. Имаше реална опасност да падне.

– Какво става? – попита Стефани.

Щурвалът продължаваше да се дърпа и съпротивлява, но Малоун го стискаше здраво и дори успя да издигне самолета малко нагоре. Двигателят боботеше като няколко мотоциклета едновременно; витлото загребваше въздуха, като се мъчеше да задържи машината в полет. И тогава се чу задавяне. После експлозия като от ауспух. Той знаеше какво става. Двигателят се съпротивляваше на напрежението, което му се предаваше от витлото. Уредите на таблото примигваха.

– Удариха ме с ракета – каза той на Стефани. – Самолетът е неуправляем, падам.

Двигателят угасна. Бордовите уреди също. Пилотската кабина беше цялата в прозорци; седалката на втория пилот беше празна. Малоун погледна надолу и видя само синкавия лед на езерото. В един миг старият Ан-2 се бе превърнал от самолет в четири хиляди килограма мъртво тегло.